

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **G. M.**
st. přísl. R. U.
t. č. pobytem X
zast. advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2026, č. j. OAM-79/ZA-ZA11-D07-2026,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. S.

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřijatelná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) Slovenská republika.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal dne 20. 1. 2026 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Jako důvod žádosti uvedl, že ve vlasti si půjčil peníze od soukromé osoby, jednalo se o velkou částku. V U. by nevydělal tolik, aby mohl dluh a úroky splatit. Jinak problémy neměl.
3. Při pohovoru dne 26. 1. 2026 uvedl, že si v Taškentu obstaral vízum Slovenské republiky, do prostoru Evropské unie cestoval přes Rakousko a Chorvatsko, ve Slovenské republice nikdy nebyl, v České republice pracoval. Současně uvedl, že nemá zdravotní omezení ani rodinné příslušníky na území Evropské unie a že jiné důvody, pro které by nemohl do Slovenské republiky odcestovat, nemá.
4. Žalovaný vyšel z toho, že žalobce byl držitelem slovenského víza vydaného dne 26. 9. 2024, s platností od 3. 11. 2024 do 2. 11. 2025, tedy víza, jehož platnost v době podání žádosti v České republice skončila před méně než šesti měsíci. Proto aplikoval čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III. Dne 26. 1. 2026 žalovaný požádal Slovenskou republiku o převzetí příslušnosti a dne 18. 2. 2026 obdržel informaci, že Slovenská republika svou příslušnost uznala.
5. Žalovaný dále posuzoval, zda přemístění žalobce na Slovensko nebrání čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Vycházel přitom z Informace OAMP ze dne 22. 11. 2024 o azylovém systému na Slovensku. Uzavřel, že nejsou dány systémové nedostatky azylového řízení nebo podmínek přijetí žadatelů, které by zakládaly reálné riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Současně neshledal důvody pro využití diskreční klauzule podle čl. 17 nařízení Dublin III.
6. Z rozhodnutí dále plyne, že právnímu zástupci žalobce bylo doručeno vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, avšak této možnosti nebylo využito.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

7. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Má za to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a rozhodnutí řádně neodůvodnil.
8. Především žalobce tvrdí, že se žalovaný nijak nevypořádal s možností aplikace čl. 17 nařízení Dublin III, ačkoliv podle žalobce měl uvést, proč této diskreční pravomoci nevyužil.
9. Dále žalobce namítá, že ve spise není doložen řádný důkaz o tom, že Slovenská republika skutečně uznala svou příslušnost k posouzení jeho žádosti. Z toho dovozuje nepřezkoumatelnost i nedostatečné zjištění skutkového stavu.
10. Konečně žalobce tvrdí, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost jeho přemístění na Slovensko, respektive se řádně nezabýval otázkou případných překážek podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, zásadou *non-refoulement* a jeho osobní situací.

11. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno. Současně navrhl, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek.
12. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné a vydané v souladu s nařízením Dublin III i správním řádem.
13. Zdůraznil, že při určení příslušného členského státu postupoval podle hierarchie kritérií nařízení Dublin III. Po vyloučení kritérií vztahujících se k rodinným vazbám a nezletilým osobám aplikoval čl. 12 odst. 4 tohoto nařízení, neboť žalobce byl držitelem víza vydaného Slovenskou republikou, jehož platnost v době podání žádosti v České republice skončila před méně než šesti měsíci a žalobce mezitím neopustil území členských států. Příslušnost Slovenské republiky byla následně potvrzena její akceptací ze dne 18. 2. 2026.
14. Žalovaný dále uvedl, že se zabýval i otázkou možných systémových nedostatků azylového systému na Slovensku a vycházel přitom z Informace OAMP ze dne 22. 11. 2024 o azylovém systému na Slovensku. Podle žalovaného tyto podklady dostatečně potvrzují, že slovenský azylový systém nevykazuje takové nedostatky, které by bránily přemístění žalobce podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.
15. K námitce vztahující se k čl. 17 nařízení Dublin III žalovaný uvedl, že se možnosti použití diskreční klauzule v rozhodnutí zabýval, avšak neshledal pro její aplikaci mimořádné humanitární důvody. Žalobce je podle něj zletilou, zdravou a samostatnou osobou bez rodinných vazeb na území České republiky či jiného členského státu, přičemž jeho přání setrvat v České republice z ekonomických a sociálních důvodů samo o sobě důvodem pro převzetí příslušnosti Českou republikou není.

IV. Posouzení věci soudem

16. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (účastníci řízení ústní jednání nepožadovali) a soud zároveň nepovažoval konání jednání za nezbytné.
17. Žaloba není důvodná.
18. Předně je nutno konstatovat, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Je srozumitelné a dostatečně odůvodněné. Je z něj patrné, z jakých skutkových zjištění žalovaný vycházel, jaké právní normy aplikoval i jakými úvahami byl veden při posouzení příslušnosti Slovenské republiky, neexistence systémových nedostatků a neaplikace čl. 17 nařízení Dublin III.
19. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III se použijí pravidla pro vízum i tehdy, pokud byl žadatel držitelem víza, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci, a žadatel mezitím neopustil území členských států.
20. Správní spis potvrzuje, že žalobce byl držitelem slovenského víza s platností do 2. 11. 2025 a žádost o mezinárodní ochranu podal v České republice dne 20. 1. 2026. Současně sám uvedl, že po vstupu do prostoru Evropské unie jeho území neopustil. Za těchto skutkových okolností žalovaný nepochybil, pokud aplikoval právě čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III a dovedl příslušnost Slovenské republiky.

21. Nedůvodná je námitka žalobce, že není zřejmé, z čeho žalovaný vycházel při závěru, že Slovenská republika převzetí příslušnosti akceptovala. Správní spis potvrzuje, že žalovaný o převzetí příslušnosti požádal dne 26. 1. 2026 a že dne 18. 2. 2026 obdržel informaci o uznání příslušnosti Slovenskou republikou (č. l. 37 správního spisu). Žalobce proti tomuto zjištění nevznáší žádnou konkrétní skutkovou protiargumentaci; pouze obecně tvrdí, že mu není zřejmý zdroj této informace. Takto obecně formulovaná námitka sama o sobě nezpochybňuje správnost přijatého závěru. S obsahem správního spisu se žalobce (t. č. již právně zastoupený) mohl před vydáním napadeného rozhodnutí seznámit.
22. K souladu napadeného rozhodnutí s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je třeba uvést, že v každém rozhodnutí o přemístění musí být obsažena úvaha o tom, zda přemístění nebrání systémové nedostatky azylového řízení nebo podmínek přijetí v příslušném státě, přičemž tato úvaha musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému tohoto státu nebo v jiných podkladech obsažených ve spise (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27, ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, či ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019-41). Zároveň musí jít o podklady odpovídající kvality (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37).
23. Těmto požadavkům žalovaný v nyní posuzované věci dostál. Neomezil se na pouhý odkaz na zásadu vzájemné důvěry, nýbrž výslovně uvedl, že vycházel z Informace OAMP ze dne 22. 11. 2024, která se týká azylového systému na Slovensku. Tato informace je součástí správního spisu.
24. Z Informace OAMP plyne mimo jiné zjištění, že dublinští navrátilci, kteří po návratu podávají žádost o mezinárodní ochranu a o jejich žádosti dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, mají v zásadě stejný přístup k přijímacím podmínkám jako ostatní žadatelé, včetně procesních záruk. Zpráva rovněž popisuje existenci přijímacích středisek, přístup k tlumočení, právní pomoci a zdravotní péči. Neobsahuje poznatky, které by nasvědčovaly existenci takových systémových nedostatků, jež by samy o sobě zakládaly reálné riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení.
25. Soud proto neshledal, že by žalovaný pochybil při závěru, že přemístění žalobce do Slovenské republiky nebrání čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a to ani s přihlédnutím k individuální situaci žalobce (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2021, č. j. 5 Azs 271/2020-24). Ten při pohovoru uvedl, že se nepotýká se žádným zdravotním omezením, nemá v Evropské unii rodinné příslušníky ani jiné významné vazby, a výslovně sdělil, že jiné důvody, pro které by nemohl do Slovenské republiky odcestovat, nemá. Jeho preference setrvat v České republice, kde se mu líbí a kde má známé krajany, sama o sobě nepředstavuje individuální okolnost bránící přemístění podle nařízení Dublin III.
26. Žalobní argumentace ani v soudním řízení žádná konkrétní individuální rizika ve vztahu ke Slovenské republice netvrdí. Namítá jen obecně nedostatečné posouzení zásady *non refoulement* a odkazuje na své sociální a pracovní zázemí v České republice. To však bez dalšího nezakládá nezákonnost rozhodnutí o přemístění.
27. K námitce chybného posouzení aplikace čl. 17 nařízení Dublin III soud uvádí, že toto ustanovení má diskreční povahu a ponechává na uvážení každého členského státu, zda sám k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu přistoupí (viz rozsudek ze dne 23. 1. 2019, ve věci *M. A. a další*, C-661/17, body 58–60). Existence diskrečního oprávnění a širokého prostoru pro jeho využití nicméně neznamená, že správní orgán není ve svém

rozhodování nijak limitován a že může rozhodovat libovolně. Úkolem soudu je posoudit, zda meze správního uvážení nebyly ze strany správního orgánu překročeny či zda toto uvážení nebylo zneužito (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou). Soud tak posuzuje, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55).

28. K aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III lze dále z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24) uvést, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namístě úvahu o aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III ustanovení učinit. Soud se tedy zaměřil na to, zda byly v případě žalobce dány okolnosti naznačující skutečnost, že by se mohlo jednat o případ hodný zvláštního zřetele, jež by ve vztahu k čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III vyžadoval důkladné odůvodnění, resp. že by výjimečnost případu žalobce *prima facie* směřovala k tomu, aby jeho žádost posuzoval nepřislušný stát, tj. ČR. Takové skutečnosti nebyly v případě žalobce dány.
29. Napadené rozhodnutí obsahuje samostatnou úvahu, proč žalovaný důvody pro aplikaci diskreční klauzule neshledal. Uvedl, že žalobce je plnoletý, samostatný, bez zdravotních omezení, bez rodinných vazeb v Evropské unii a že neuvedl významné důvody, pro které by nemohl do Slovenské republiky odcestovat. Z toho dovodil, že nejsou dány důvody pro použití čl. 17 nařízení Dublin III. Tato úvaha jakkoli nevystupuje z mezí správního uvážení. Současně ze zjištěných skutečností nelze uvažovat nad tím, že by případ žalobce bylo na místě považovat za případ hodný zvláštního zřetele.
30. Soud musí dát žalovanému zapravdu v tom, že ve skutečnostech, na něž žalobce poukazuje, nelze shledat žádný zvláštního zřetele hodný důvod, pro který by bylo na místě o aplikaci čl. 17 odst. 1 uvažovat. Takovým důvodem není pouhá skutečnost, že se zde žalobce cítí lépe, že se mu zde líbí či že zde má známé.

V. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, které mu žalobce vytýká. Proto žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud samostatně nerozhodoval, neboť bezodkladně rozhodl ve věci samé.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem.

Brno dne 27. dubna 2026

Lenka Bahýľová v. r.
samosoudkyně